

23 November 2013, Remco:

Vandaag gaan we weer reizen, wij gaan dit mooie guest house (Jammee) met die heerlijke verse baguette en ons vaste restaurant verlaten. Hier zouden we eigenlijk wel een paar extra nachten willen blijven, de bus ticket is geregeld dus we gaan gewoon. De mini bus komt voor, de chauffeur stapt uit met een mede rijder en een toerist. Ik wilde gelijk tegen de toerist zeggen, wat heb jij dan aan? Maar dat is vast beledigend. Hij droeg een zwarte pet-achtige baret, met een crème bloesje die ik niet kan omschrijven, een groene broek die erg wijd uitvalt en aan de onderkant een mooie elastiek. Schoenen met een punt van het merk van Bommel, op zijn gezicht zat een zwarte baard en zijn haar viel half lang. Hij leek een beetje op de vader van Pinokkio wie kent hem niet... precies Gepetto. Hij groette ons netjes, met een Frans accent wenste hij ons een goede morgen, een fransman dus. De goede van goedemorgen was ineens verdwenen toen we langs Gepetto liepen, een stank, een stank, ik had gegeten en gedronken. Vanaf nu heet Gepetto, stinky! Hij wilde ook voor zitten en wij moesten achter hem gaan zitten, gelukkig deed hij het raampje naast hem open, maar nog ruik je zijn penetrante geur. Wij waren met zijn drieën de 1e passagiers van de 9, aan ons de taak om subtiel naar achteren te verdwijnen. Bij het oppikken van de volgende gasten, zaten wij ineens achterin. 2 Fransen gingen achter stinky zitten, nu komt het mooie, wij hebben overzicht over de hele bus. Het gezicht van het meisje sprak boekdelen, die jongen gaf geen kick. De volgende passagier kwam ook uit Frankrijk, die heeft geluk, die zit er naast, ineens leunde hij erg ver naar rechts, om maar zoveel mogelijk bij de geur vandaan te zijn. Een Chinees stapt in, maar die moet voorin zitten, dat is jammer. Het laatste stel kunnen we niet beoordelen, helaas! Laten we rijden, als we stilstaan, komt stinky te geuren, als we rijden wordt de lucht vermengt. Het is warm buiten, nu kunnen we kiezen, de airco aan of de ramen open. Met de Airco, wordt de lucht in de auto door de airco kouder gemaakt en blijft de geur en met de ramen open wordt de lucht verdund met stinky. Laat de ramen maar open denkt iedereen, normaal wordt er gevraagd of de ramen dicht kunnen, in deze bus zijn we voorstander van ramen open. Een rit van 6 uur heeft onze neuzen doen wennen aan de geur. Bij aankomst in Luang Prabang, worden we midden in het centrum gedropt, iedereen gaat zijn eigen gang. Wij vragen aan de chauffeur of het ver rijden is naar het guest house, Villa suan maak, ongeveer 2 km lopen, die kant op vertelde hij. Hij bood ook gelijk aan, ik breng jullie wel even. Het was inderdaad maar 2 km, het was iets van de stad gelegen, wel goed te lopen. We bedankten de Chauffeur en gaven hem een tip, te gelijker tijd werden we ontvangen door het guest house. Ze laten altijd eerst even de kamer zien voordat we erin mogen. Oké, waar moeten de spullen, het bed is bijna net zo groot als de kamer. Het bed is 2,5 breed x 2 meter lang waarvan een kant tegen de muur staat, het pad is 50 cm aan 2 kanten, daar staan ook nog eens 3 tafeltjes. Geen ruimte om te lopen, geen ruimte om je kont te keren, wij gaan hier even de boel verbouwen. Na en verbouwing van 5 minuten, is er ruimte gecreëerd, nu hebben we ruimte om in ieder geval onze kont te keren, maar wel een voor een. Het kan niet altijd een ruime bedoening zijn, en we zijn hier ook alleen maar om te slapen. Zodra alles op zijn plek staat, gaan we aan de wandel. We wandelen naar het dorp en al snel komen we erachter dat het hier vol staat van de guest house's.

Van Vang Vieng naar Luang Prabang

Geschreven door Remco & Ilja
maandag 02 december 2013 10:02 -

In het stadje zelf, zijn ze druk bezig met de avond markt, midden op straat worden er tenten opgebouwd om daar onder hun verkoopwaar uit te stallen. Binnen een half uur staat alles klaar, de hele straat staat georganiseerd volgebouwd. Zoals overal verkopen ze allemaal weer de zelfde shit, sjaals, broeken, T-shirts je kent het wel. Af en toe heeft er iemand iets anders, maar dan is het ook gelijk niet te betalen, natuurlijk. Van al dat gereis, maar een broodje bij de lunch, krijg je natuurlijk wel trek, langs de Mekong rivier zijn allemaal restaurantjes met zicht op de rivier. Wij bestellen ergens wat en ik vraag hoe groot de pizza's zijn. Ilja krijgt haar eten en ik maar wachten, gelukkig kreeg Ilja erg veel, dus ben ik maar gaan helpen met eten. Nu komt het, Ilja vraagt volgens mij heb jij alleen maar gevraagd hoe groot die pizza's zijn. Volgens mij heb je gelijk, ik heb dus niets besteld, wel lekker goedkoop. We besluiten om elders nog een toetje te gaan halen. Lopen wij met een ijsje op straat, komen we een familie tegen, waarvan de middelste zoon vraagt, waar wij dat ijsje vandaan halen. Met de familie uit Canada, hebben we zeker een half uur zitten praten, verhalen en hotels uitgewisseld. Is dat niet fantastisch dat een gezin met 3 kinderen van 6, 10 en 15 jaar, gewoon 10 maanden aan het reizen zijn.